

въздадемъ добро за зло-то, като помнимъ туй злато-то наставленіе: „Най благородно отмъстеніе е благодѣяніе то.“

3. Зависть, ревность.

Зависть-та е една отъ най ниски-тѣ и най умръзны-тѣ страсти, коя то много пжтя обладава души тѣ на дѣца-та. Зависть са казва скърбѣніе то поради добрины тѣ на другы тѣ. Кога дѣца та видятъ че бащи тѣ имъ или учители-тѣ имъ обичятъ, или ласкажатъ, или награждаватъ или захвалятъ на другы дѣца повече отъ на тѣхъ, то-зѣ чѣсъ зависть-та захваща да ги ѣде отвжтрѣ.

И наистинж отъ сички-тѣ страсти, що има въ челѣка, нема друга страсть нето по-гибелна нето по ужасна отъ зависть-та, и за самого того кой-то ж има; защо то го ѣде отвжтрѣ и него оставя никога да бжде спокоинъ.

Но колко то е достохулна зависть-та, толкозъ по похвална е ревность та, коя то е горещо желаніе да подражяваме добры-тѣ примѣры на другы тѣ, и да сравняваме себе си къмъ достоинство то имъ, безъ да имамы отвращеніе отъ тѣхъ.

За туй кога видимъ нѣкого, че му захвалятъ повече отъ насъ или за ученіе-то му, или за прилѣжаніе то му, или за добро то му докарваніе, тогазъ трѣба да са подканямы съсъ сѣко присърце да добыймы тѣзи прѣимущества, за да са удостоимъ да имамы и ный сжщитѣ почести и сжщитѣ похвалы, а не да си оставаме въ сжща-та лѣность, или да сме обладаны отъ лошявины-тѣ, и да тлѣемъ отъ достоосждна та зависть.